

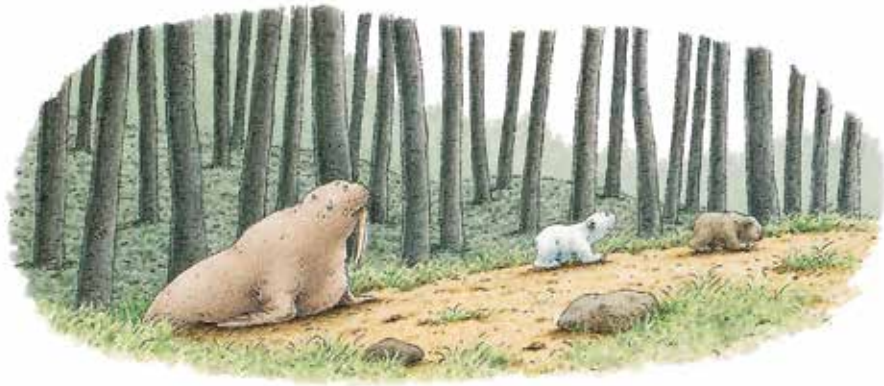

Lars, el petit ós polar, mirava el mar, blau i que no s'acaba mai, i estava una mica trist. “Jugar sol és tan avorrit...”, pensava. I, sospirant, va dir: —Ai, si almenys tingués un amic...

—Però que et passa avui, Lars? —li va preguntar el pare ós quan va veure que estava tan entristit.

—Voldria tenir un amic amb qui poder jugar! —va respondre. El seu pare li va dir: —Mira, Lars, aquí on vivim nosaltres no és gens fàcil trobar un amigueta per jugar, però un amic sovint arriba quan menys t'ho esperes. Només cal tenir paciència!

En Lars no sabia com ho havia de fer, això de tenir paciència, però va decidir que ho intentaria.

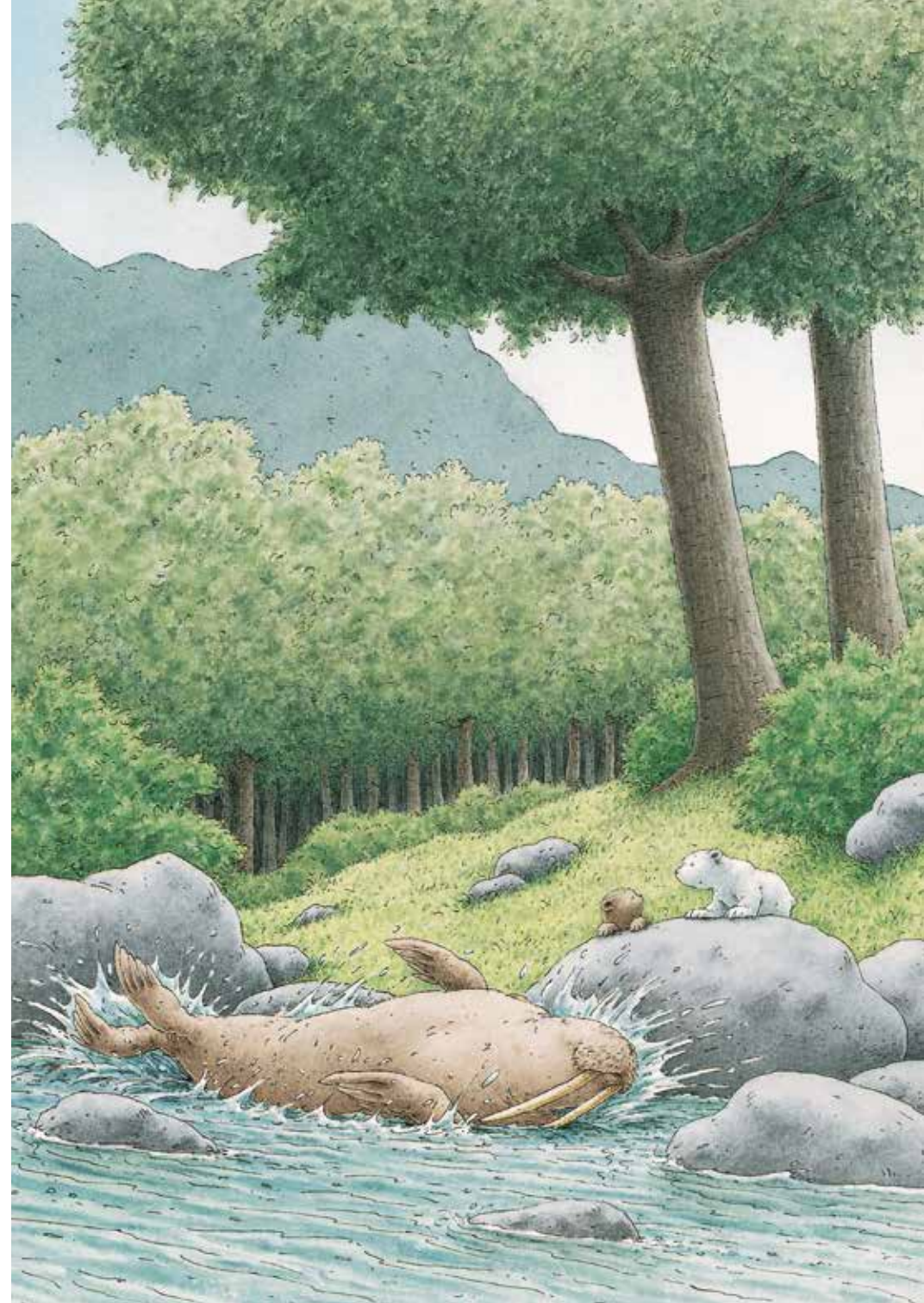

Al Lars li va agradar molt la mel però ell preferia el peix cent vegades més. La morsa avançava com podia darrere seu, arrossegant-se a disgust, esbufegant i remugant.

—Espereu un moment! —va cridar—. Hem de trobar un riu com sigui, així us podré portar al pol Nord! Jo hi visc molt a prop.

La Lea sabia trobar corrents d'aigua. Va aixecar el nas, va ensumar l'aire i els va portar fins a un rierol.

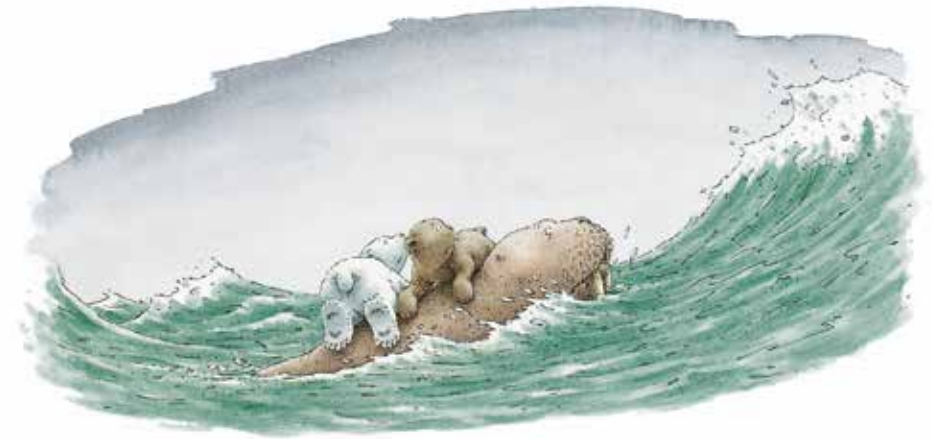
La morsa es va afanyar contenta fins l'aigua i s'hi va tirar de cap. —Oh, això és deliciós! —va esbufegar.

Tan bon punt va ser fosc del tot, van continuar el viatge. Van haver de passar cinc tenebroses rescloses i quan van haver travessat la darrera comporta, en Lars va cridar entusiasmada:

—Sento l'olor de l'aigua salada! Això és el mar! Ara sí que serem aviat a casa!

Però la morsa sabia que el trajecte fins al pol Nord encara seria llarg. Llavors va grunyar fort: —Agafeu-vos bé! Ve una tempesta! —I així va ser; tot just van haver deixat la desembocadura darrere seu, va començar una tempesta terrible. Les onades es feien cada cop més grans i als dos petits óssos els va costar molt d'esforç mantenir-se a sobre de la morsa.